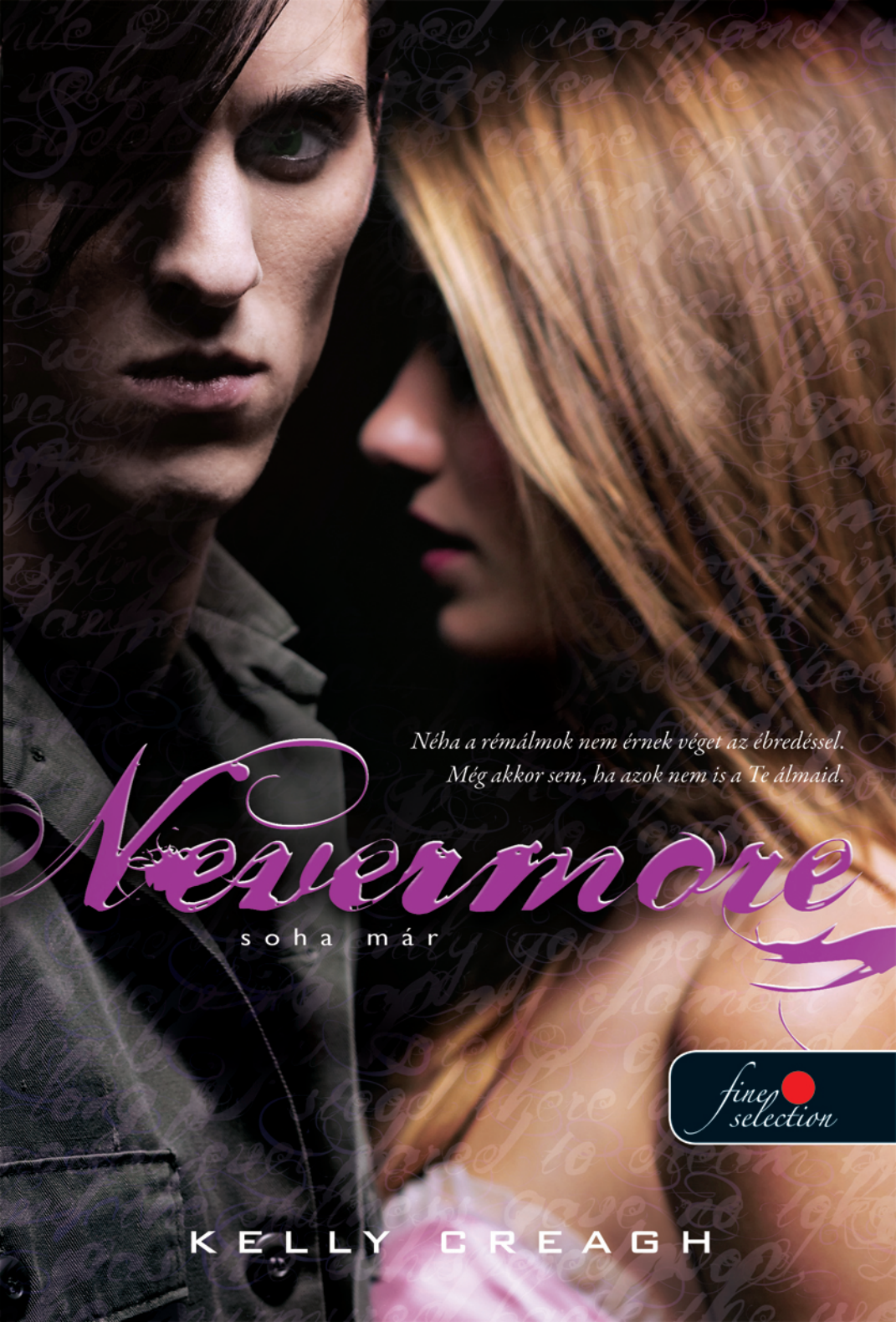

*Néha a rémálmok nem érnek véget az ébredéssel.
Még akkor sem, ha azok nem is a Te álmaid.*

Nevermore

soha már

fine
selection

KELLY CREAGH

KELLY CREAGH

Nevermore
so h a m á r

*Anyukámnak, aki mindig arra biztatott,
hogy merjek álmodni
(még akkor is, ha megijeszt).*

S mély homályba elmeredten, szívvel, mely csodákra retten,

Látást vártam, melyet gyáva földi álom sose tár

Edgar Allan Poe: A holló (Tóth Árpád fordítása)

Beveretés

1849 októbere

EDGAR RÉSNYIRE NYITOTTA A SZEMÉT.

A vonat kocsija megrázkódott, és a szerelvény hátuljából hosszú, fémes csikorgás hasított a levegőbe. Az éles hang fájdalmasan sikoltotta túl a vonatkerekek csattogását, majd kissé elnyomta a mozdony kéményéből és kazánjából áradó fekete füst és forró gőz zaja, míg végül beleolvadt egy halk, elhaló suttogásba, melyre végleg felébredt.

– *Szerinted alszik?*

Edgar izmai megfeszültek. Heves erőfeszítésébe került, hogy nyugodt és mozdulatlan maradjon, és lassan, kimérten lélegezzon.

Mikor a legutolsó alagúton haladtak át, újra sötétbe borult a világ, és ekkor jött rá, hogy ismét itt vannak. A démonok visszatértek. Mindig visszatérnek, hogy elragadják őt a másik világba. Hideg borzongás futott végig a testén. A szemét résnyire nyitotta.

– *Figyeljétek!* – recsegte egy másik hang. – *A következő vonattal megy.*

Edgar keze megrándult a karfán. Forró testét egy pillanat alatt kiverte a félelem hideg verítéke, a homlokán is gyöngyözni kezdett az izzadság, érezte, hogy egy csepp elindul a halántékán lefelé.

Nem tudott velük visszamenni most, hogy végre sikerült szinte minden köteléket elvágnia a világukkal – a *nő* világával – örökre.

Hallotta, hogy valaki benyit a fülkébe, és lopva újra kinyitotta a szemét. Jó kiállítású, fess, egyenruhás férfi lépett határozottan a fülkébe.

– A következő megálló Baltimore – közölte a férfi lágyan zengő hangon. Edgar tudta, hogy a férfi nem látja – *nem is láthatja* – az üldözőit, groteszk vigyorukat és ördögi karmaikat.

A férfi továbbhaladt. Edgar elszalasztotta a lehetőséget. Előrehajolt, majd pajzsként használva a kalauz széles vállait, elbújt mögé és lecsúszott az ülésről. Ösztönösen megmarkolta dr. Carter bambusz sétapálcáját, azt, amelyiket olyan gondosan cserélt ki a sajátjára. Azt, amelyikben egy vékony ezüstitőr volt elrejtve.

Újra megcsikordultak a vonat kerekei, majd a szerelvény minden előzetes figyelmeztetés nélkül hirtelen megállt. Edgar megtántorodott és felkiáltott. Azon kapta magát, hogy görcsösen markolja az ajtókeretet, aztán megfordult. Tekintete ekkor találkozott üldözői pillantásával, és látta, ahogy rámerednek üres, sötét szemeikkel.

Azonnal futásnak eredt.

Üldözői utánaosontak, dühös suttogásuk úgy hangzott, mint a szélfúttá levelek susogása.

Edgar sorban átviharzott az útjába kerülő fülkéken. Egyre nehezebben jutott előre, ahogy mindenfelé csomagjaikkal foglalkozó utasokba botlott, akik nem is tudták, micsoda szörnyek loholnak

szorosan a nyomában. Ráripakodtak, miközben keresztülverekedte magát a tömegben, s majdnem fellökött valakit. A legközelebbi kijárat felé vette az irányt, de megbotlott, majdnem el is ejtette a doktor sétapálcáját, ahogy bizonytalanul a peronra lépett. Megragadta a sétapálca ezüstnyelét, és égett a vágtyól, hogy előhúzza a pálcába rejtett kardot, legyen még oly hatalmas is a tömeg.

Egy fülsiketítően éles hang kíséretében a mozdony jókora gőzfelhőt bocsátott ki. Edgar beburkolózott a gőz jótékony takarójába, sőt, köpenye kapucniját is felhúzta. Nézte, ahogy a lények megjelentek a peronon, majd sűrű, sötét köddé foszlottak. Gomolyogva továbbhaladtak a vonat ajtajától, belevegyültek a mozdonygőzbe, majd újra emberi alakot öltöttek.

A magas, sovány és kifogástalan megjelenésű démonok egy pilanatra összegyűltek, aztán szétváltak, és keresni kezdték őt. Edgar beleolvadt az utasok tömegébe. Átevickélt a feledés tengerén, és tekintetét arra a vonatra szegezte, amivel visszajuthatna Richmondba.

Az a hely volt az utolsó reménye.

Amikor elérte a második vágányt, lelassította lépteit, elbizonytalanodva megállt, háttal a tömegnek. Ekkor, pont amikor a kalauz felkiáltott, hogy „Beszállás!”, Edgar megragadta a korlátot, és felhúzta magát a vonatra.

– *Ott van!* – hallotta az egyik démon morgó hangját.

Sietve bement az egyik fülkébe, maga mögé pillantva egyszer – csak egyszer –, majd kikémlelt a sötét ablakon. Igen, követték ezek a pokolfajzatok! Csak miután meghallotta a gőzgép első pöffenését, akkor tépte föl a fülke ajtaját, és ugrott le a mozgó vonatról a peronra. Egyensúlyát lassan visszanyerve elkezdett eszeveszetten a tömeg irányába futni, míg mögötte a vonat egyre csak pöfögött, ahogy gyorsított és vitte magával az üldözőit. Tudta, hogy nem verheti át őket sokáig.

Nem számít. Máshogy is eljuthat Richmondba.

Edgar keresztülvágott a nyüzsgő tömegben a zajos utcáig, ahol leintett egy hintót.

– A kikötőbe – mondta, aztán sétapálcájával zörgetett a fogat hátsó falán, ahogy becsukta maga mögött a hintó ajtaját. A hintó merárándult, tántorgott kissé, majd zajosan megindult.

Edgar hátrahanyatlott az ülésbe, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Remegő kezével simította végig forró homlokát. Jobb szeme mögött tompa fájás lüktetett. A hintó meg-megingott, ahogy végighaladtak a szűk utcákon, és a fejében lüktető fájdalmat hamarosan furcsa, de ismerős bizsergés váltotta fel. Egyre jobban átjárta a testét ez a bizsergés, úgy kerítette hatalmába érzékszerveit, mint ha a végtagjai elzsibbadtak volna, és az egész testét apró tüskékkel szurkálnák.

Edgar lassan leengedte a kezét. Pillantását a tőle jobbra elsuhanó árnyakra vetette.

A nő ült mellette, kecses alakját világító fehér fátyol fedte.

– Jaj, ne! – suttogta Edgar alig hallhatóan.

Ám a mindent beborító feketeség már kezdte hatalmába keríteni. Takaróként burkolta be Edgart, és amikor a nő márványhideg keze megszorította az övét, érezte, hogy a szuroksötét erőnek minden eddiginél nagyobb hatalma van felette.

A következő pillanatban elnyelte a sötétség, és a hintó üresen folytatta útját.

1

A dolgozat

A NEGYEDIK ÓRA VÉGÉRE Isobel már semmit sem érzett a reggeli cappuccino okozta kellemes élnékségből. Ásítózott, majdnem lecsúszott a székéről, a teljes végkimerülés réme fenyegette, ahogy Mr. Swanson csak beszélt és beszélt a zöld szemű szörnyről, Desdemónáról, és csak úgy repkedtek az olyan kifejezések, mint „imigyen”, „tégedet” meg „bizonyám”. Isobel sokadjára rajzolta át a csigavonalakat és hurkokat, amikkel egy szempillantás alatt telefirkálta kék füzetének borítóját.

– És ezzel – mondta Mr. Swanson, s becsapta végre szupervastag szöveggyűjteményét, mire, mintha csak erre a jelre vártak volna, az osztály egy emberként követte példáját, és csukta be mindenki hangosan a könyvét – újabb beszélgetések várnak ránk Jagóról és az ő állítólagos becsületéről.

Isobel kihúzta magát a székében, szőke haját egyik válla mögé fésülte, és élvezettel csukta be a könyvét.

– De kérem, várjanak még! – kiáltotta a tanár, túlharsogva a széktoogatás zaját. Mindkét kezét a magasba emelte, majd leengedte, mintha e mozdulattal, mintegy varázsűtésre lecsendesíthetné az osztálytermet, és eltüntethetné az Erzsébet korabeli irodalom okozta kábultságot, ami neki köszönhetően mostanra mindenkire rátelepedett.

A srácok már csak félig ültek a széken, és kizárólag az ebédre tudtak gondolni, de most visszarogytak a helyükre. A fenekük és a szék, mint két ellentétes pólusú mágnes, ragadt hirtelen újra egymáshoz. Mindenütt hátizsákok csúsztak le a vállakról, és állak sülyyedtek vissza a tenyerekbe.

Tudhattam volna, gondolta Isobel gúnyosan. Swanson sosem engedte el őket előbb az óráiról. Soha. *Különösen*, ha még negyedóra hátravan az órából.

– Várjanak még, és ne legyenek rám dühöseks – mondta vészjóslóan a tanár, és fenyegetően meglegetett egy köteg, gyanúsan frissen fénymásolt papírt. – Olvassák el figyelmesen az utasításokat, amiket most kiosztok! – folytatta, majd megnyalta az ujját, és kiosztotta az első néhány másolatot. Ezután újranedvesítette az ujjbegyét, és körbeküldte a következő adagot, majd még egyet.

Isobel elsápadt, ahogy látta a papírokat feléje közeledni, és nagyon remélte, hogy sikerül egy Swanson nyálától viszonylag mentes másolatot szereznie.

– Elég régóta halogatjuk – sóhajtotta a tanár tettetett bánkódással a hangjában. – Biztos vagyok benne, hogy a felsősök már figyelmeztették önöket erre a dolgozatra. Nos, ezennel eljött az idő, elkezdtek ehhez a nagy feladathoz. Jobb, ha minél előbb túlesünk rajta, még a tanév elején, én azt mondom. Bizonyára kitalálták már, a Swanson-projektről van szó. – Az utolsó szavakat kedélyesen, szinte

megszállottan ejtette ki a száján, egy vicsorgás kíséretében vastag, őszülő bajsza alatt.

Nemtetszést jelző morgás futott végig a termen, Isobel a sajátját a torka mélyébe temette.

Az ilyen külön feladatok teljesítése időbe telik. Rengeteg időbe.

– Ezt a feladatot egy társukkal kell teljesíteniük – folytatta Swanson – a hónap utolsó péntekéig, ami épp halloween. Ezt azok számára mondom, akiknek esetleg nincs a kezük ügyében az iPhone-juk, vagy a BlackBerryjük, vagy a Kickside-juk, vagy a tudomisen milyen naptárjuk, ami, a maguk érdekében remélem, hogy mindenkire igaz.

Az unalom, ami Isobel végtagjait ölmos súlyként húzta le, és megbénította az agyát, egy szempillantás alatt – *huss* –, mintha csak egy bűvész köpenyében tűnt volna el, elillant. *Várjunk csak! Azt mondta halloween? Ne már, hol van az Ő naptárja? Nem tudja, hogy aznap este játszunk a rivális Millings focicsapata ellen? Bújj ki a dobozból, Swanson! Lélegezz! Ezt hívják levegőnek.*

Isobel egyre szorosabban fogta a tollát. Mereven figyelte az angol-tanárt. Minden érzékszervével Swansonra hangolódott.

– Ez a projekt – folytatta a tanár – két részből áll: egy előadásból és egy tízoldalas beadandó dolgozatból. Az a kérésem, hogy a tanuló párok valamelyik híres amerikai íróról írjanak, lehet bármelyik, de a halloween tiszteletére válasszanak olyat, aki már nem él, rendben? Más szóval, nem akarok látni Stephen Kingről, Heather Grahamról vagy James Pattersonról szóló munkákat. El kell mondanom ugyanakkor azt is, hogy ezt a munkát az iskolai órák után kell teljesíteniük, tekintve, hogy jelenleg az *Othelló*val vagyunk elfoglalva.

Tíz oldal? Hát ez nagyszerű! Az kábé annyi, mint a... nyavalyás *Gettysburg Address*.¹ Swanson tényleg nekiül, és elolvassa az összes dolgozatot? *Valószínűleg*, gondolta. És minden percét imádni fogja.

Isobel egyszerűen nem értette, miért kell Swansonnak ilyen hatalmas munkát a nyakukba sóznia, amit pont a mérkőzés napján kell leadni? Senki nem fejezett még be dolgozatot azon a héten. Legalább azt a hétvégét meghagyhatta volna nekik. Mindegy lenyűgözte, hogy a tanárok látszólag milyen kevéssé fogták fel, hogy a diákoknak van életük az iskola falain kívül is. Úgy tűnt, nem értik meg, hogy mire hazaér a pomponlányok edzéséről, megvacsorázik, és lefarag valamennyit abból a rengeteg házi feladatból, ami már ott halmozódik neki, gyakorlatilag mehet is aludni.

Isobel azonnal tüzetesen átvizsgálta a termet. A helyzet komoly volt, találnia kellett egy jó képességű tanulótársat, de rögvest. Kiszúrta magának Julie Tamerst, az iskolai zenekar üdvöskéjét, és már azt tervezte, hogyan foglalja el a lány melletti üres széket, amikor Mr. Swanson újra megszólalt.

– Az önök tájékoztatásul közlöm – kezdte, az osztály névsorát készenlétben tartva az egyik kezében, állát előrebiccentve, drótkeretes szemüvegét az orra tövébe nyomva –, hogy új dolgot próbálok ki idén, abban a reményben, hogy ez talán szélesíti a látókörüket, és segít önöknek jobb eredményeket elérni. Tehát, szeretném bejelenteni, hogy a párokat én jelöltem ki, méghozzá véletlenszerűen. Miután hallották a nevüket, keressék meg a párjukat, dugják össze a

¹ *Gettysburg Address*: Abraham Lincoln amerikai elnök beszéde, melyet 1863. november 19-én tartott az amerikai polgárháború idején Gettysburgben, Pennsylvania államban, az ottani katonai temető megnyitásának alkalmából.

fejüket, és gondolkozzanak el a feladatukról, aztán mehetnek is ebédelni. Az első pár Josh Anderson és Amber Ricks.

Isobelnek leesett az álla.

Várjunk csak egy percet, gondolta. A véletlen párosítás annyira harmadik osztályba való dolog. Ezt *nem* gondolhatja komolyan.

– Katlyn Binkly és Alanna Sato – folytatta. – A következő Todd Marks és Romelle Jenkins.

Akik hallották a nevüket, felálltak, és keresni kezdték a párjukat. Isobel elképedve ült a székében, látva milyen készségesek a többiek. Most tényleg? Egyedül ő érezte súlyos igazságtalanságnak azt, ami történt? Senki nem akar mondani semmit?

– Isobel Lanley és Varen Nethers.

Érezte, hogy a mellkasa összeszorul.

Ó nem, nem.

Ez nem lehet.

Lassan elfordította a fejét, és hosszan, kelletlenül a terem másik végébe nézett. Ott ült a fiú a hátsó sorban, a távolabbi sarokban a székébe süppedve, és mereven bámult előre tépett, hollófekete tin-csein át. Vékony csuklója ki sem látszott a barátságtalan, szegecses, fekete bőr karkötők alól.

Nem hiszem el, hogy ez történik velem.

Az éhségéről meg is feledkezett, és egyre rosszabbul érezte magát, ahogy arra gondolt, hogy a fiúról terjengő sok ijesztő pletykából vajon mennyi lehet igaz. Egy pillanatra komolyan fontolóra vette a lehetőséget, hogy új tanulótársat kér, de ismerve Swansont, rájött, hogy ötletét olyan sebességgel utasítaná vissza, mint ahogy a fasírtok repkednek az ebédlőben. Isobel idegesen összehúzta a szemöldökét, és az ajkába harapott. Talán, de csak talán nem lesz olyan rossz ez

az egész, mint amilyennek kinéz. Újabb pillantást vetett a srácra, és rögtön másképp gondolta.

Feketére festett haja függőnye mögött elveszve a fiú még csak tudomást sem vett a lány jelenlétéről, arról a tényről nem is beszélve, hogy – *habó!* – állítólag ki kéne használniuk a maradék időt, és megbeszélni ezt az óriási feladatot.

Azon gondolkodott, hogy felálljon-e, és odamenjen-e a fiúhoz, mert nem úgy tűnt, hogy ez a fiú részéről egyhamar megtörténik.

Isobel lemondóan felállt, és összeszedte a füzeteket. Idegesen és kapkodva nyúlt a hátizsákja után, miközben keresztülfutott az agyán a fiúról szóló sok elszórt pletyka. Voltak pletykák, melyek szerint a fiú néha magában beszélt, boszorkány volt, meg olyanok, hogy egy gonosz szem van a bal lapockájára tetoválva. És egy elhagyott templom alagsorában él. Koporsóban alszik.

És hogy vért is ivott már.

Biztos léptekkel közelített a fiúhoz, oly módon, amit a felületes szemlélő az alvó kígyó mozgásához hasonlónak is vélhetett.

Székében elterülve, egyik karját az asztalról lelógatva, agyonhasznált, szorosan a lábára simuló szíjas-csatos bakancsba bújtatott lábait lazán keresztülvetette egymáson a fiú. Egy hosszú fekete vonalhoz hasonlított. Karjával eltakarta azt a rongyos, fekete, kemény kötésű könyvet, amiben látta párszor elmerülni a lány az órákon.

Valójában mindig is úgy tűnt, mintha a fiú írna vagy rajzolna *valamit* a könyvébe, habár a lány csak találgatni tudott, hogy mit. És ami talán még furcsábbá tette az egészet, hogy Swanson sohasem tette ezt szóvá, mint ahogy sosem kérte a fiút, hogy olvasson fel hangosan, és sosem szólította fel, hogy feleljen valami kérdésre. És ami szintén furcsa volt, hogy *ezt* senki sem tette szóvá Swansonnak.

Isobel lassan a fiú asztalához ért, és megállt tőle egy méterre, biztosságos távolságban. Várakozott, egyik lábáról a másikra álldogált. Mégis, mit mondjon neki? Hogy s mint, pajtikám?

Rápillantott a faliórára. Hét perc volt még az ebédig. *Ez annyira béna*, gondolta Isobel, ahogy a fiú csak ült tovább, és bámult bambán, mintha ő nem is létezne. *Szinte* megkapó volt a lelkesedése.

– Nézd, én nem fogom az összes munkát egyedül megcsinálni – jelentette ki végül tájékoztatásképpen, miután eldöntötte, hogy ezzel a mondattal megtöri a meglehetősen vastag jeget.

A fiú nem mozdult, de megszólalt.

– Mondtam én ilyesmit?

Isobel meglepődött a fiú hangján. Mintha azt várta volna, hogy az derül ki róla, hogy egy viaszbábu. Ehhez képest a hangja nyugodt volt, mély és komoly, nem zavart és nyers, ahogyan képzelte. Soha nem beszélt még az osztályban. Egy szavát sem tudta Isobel felidézni.

– Nem – felelte a lány megmerevedve, visszavonulásra készen. *Ezt soha nem fogja elhinni Nikki*, gondolta. Ő és a gótok királya, mint egy tanulópár? Ez aztán a hír! – Én csak gondoltam, jobb, ha ezt tisztázzuk – mondta a lány a torkát köszörülve. – Úgy értem... mert te tulajdonképpen nem mondasz semmit.

Mivel elég hülyén érezte magát, hogy már csak ő maradt állva az egész teremben, Isobel végül lassan leült a fiú melletti székbe, szúrós pillantásokkal pásztázva a termet.

Csendes morajlással megindultak a beszélgetések a tanulók között, majd egyre nőtt a zsvaj, ahogy megbeszélték az ötleteiket. Miután elcserélték egymás közt a telefirkált jegyzeteiket, két csoport már fel is állt, és kiment. És itt volt ő, akinek még mindig nem sikerült kapcsolatot teremtenie ezzel az élőhalottal. Az állkapcsa megfeszült. Kezdte azt hinni, hogy Mr. Swanson csak a levegőbe beszélt,

amikor azt állította, hogy a párokat „véletlenszerűen” állította össze. Biztosan nagyon viccesnek hiszi magát, és így akar visszavágni, amiért nem adta be azt a hülye dolgozatot *Don Quijotéről*.

– Ha már úgyis, hogy úgy mondjam, kiteregetjük a lapjainkat – szólalt meg a fiú, kettejük kis dolgára irányítva a lány figyelmét itt a terem sarkában. Nagyon furcsa volt hallani a fiút beszélni. – Jelzem, hogy én sem fogom ezt a dolgozatot egyedül megcsinálni.

Varen Isobel felé fordult, és elkapta a lány pillantását.

A lány egészen megfagyott és megbénult a fiú pillantásának erejétől. Tekintete merev és hideg volt, a színe halvány jádezőld. Szénnel kihúzott szemei a lányra szegeződtek, s pislogás nélkül nézte őt, tollszerű éjfekete hajtincsein át. Az egész olyan volt, mintha kalitkában ülne, és egy önelégült és számító macska figyelné. Nagyon kényelmetlenül érezte magát, mintha csak nyersolajban kellett volna megfürdenie.

Ki ez a fickó, és vajon milyen hatalmas gond nyomja a lelkét? A pillantása a kis fémgyűrűre esett, ami a fiú szája sarkában volt, és az alsó ajkát ölelte körbe.

A fiú pislogott egyet, majd lassan felemelte az egyik kezét, és körözni kezdett vele a lány szeme előtt. Isobel kissé elbizonytalanodott, aztán, mintha csak megbabonázták volna, arra eszmélt, hogy előrehajol.

– Mit bámulsz? – kérdezte a fiú suttogva.

A lány elpirulva hátrahőkölt. Elfordult a fiútól, és karját a levegőbe emelte. *S. O. S., Swanson! Veszed az adást?* Ekkor halk, rosszat sejtető lánccsörgést hallott maga mögött. Isobel teljesen megmerevedett. Leengedte a kezét, felnézett, és dermedten látta, hogy a fiú szálfagyenesen és halálsápadtan fölébe tornyosul.

Tiltakozva visszaült, miközben a fiú a kezébe vette a kezét. Szájtátva nézte, ahogy egy hosszú ujjú kéz megmarkolja az övét, és pislogás

nélkül meredt a semmiből előkerülő fekete tollra, ami siklani kezdett a bőrén. Olyan hideg és éles volt a toll hegye, mint a fiú szemei.

Tè. Jó. Isten. A srác az ő kezére ír. Próbált valami hangot kiadni, de képtelen volt rá.

A fiú arca érzelemmentes maradt, mialatt apró, óvatos vonalait rózta. A golyóstoll hegye csiklandozta a lány bőrét, enyhe remegést okozva a gyomrában. Csak arra volt képes, hogy bámulja a hatalmas gyűrűt, ami egy ezüstsárkányt formázott, amely éppen rá vi-csorgott a fiú középső ujjáról.

Amikor a fiú végre befejezte az írást, elengedte a lány kezét, és egy utolsó, szinte fenyegetően szúrós, éles pillantással elfordult. Fel-markolta fekete könyvét, és vállára csapta ütött-kopott hátizsákját.

– Ne hívj kilenc után! – mondta, majd a füle mögé tűzte fekete tollát, és kísétált az osztályból.

Isobel arca égett. A bőre bizsergett, ahol a fiú hozzáért, olyan, szinte érzékelhetetlen elektromossággal, amiről a lány nem tudta eldönteni, nem képzele-e csupán. Mintha az ujjbegyei valahogy el-aludtak volna. Gyorsan felmérte a helyzetet, először a saját érzék-szerveit vette sorra, majd azt, hogy ki van még a teremben, mert at-tól félt, valaki észrevette, mi történt, de meglepődve vette tudomá-sul, hogy senki nem vett észre semmit. Sasszem Swanson is vissza-tért asztalához, és szendvicset majsolt, miközben a *Hawk's Callt* a suliujságot böngészgette.

Isobel újra lenézett a kezére.

Sötét bíborszínű tintával a következőket írta rá a fiú: V-555-0710.

2

Megjelölve

– SZÓVAL, EL AKAROD MONDANI BRADNEK? – kérdezte Nikki, mindegyik tudni akaró kíváncsisággal a szép, zafírkék szemében.

Isobel beállította szekrénye zárjának kombinációját, majd belerúgott a szekrényajtó horpadt sarkába. Az ajtó kipattant, mire a sminktáskája tompa zajjal a földre esett, és a tartalma szerteszét szóródott.

– *Nem* – motyogta válaszul, és leguggolt, hogy összeszedje bronzszínű szemhéjpúderét, mely apró darabokra tört. Morogva és sóhajtozva tömte vissza a dolgait a táskába, közben újra rápillantott a kezén derengő bíborszínű számokra, melyek úgy csillogtak a bőrén, mint egy címer.

– Miért nem?

– Azért – felelte Isobel –, mert szerintem Mr. Swanson kedveli a srácot, és egyébként is jó jegyet kell szereznem a múltkori dolgozat miatt, amit nem írtam meg.

Isobel felállt, hogy visszagyömöszölje a sminktáskát a szekrényébe, amikor Nikki hirtelen a csuklójánál fogva megragadta a karját, és megrázta azt Isobel szeme előtt.

– Izzy – mondta –, vedd már észre, mi történt! Írt rád ez a fickó. Mintha megjelölt volna, hogy te leszel a következő áldozata vagy ilyesmi.

Isobel elhúzta a kezét.

– Jól van! – felelte, egy kósza hajtincset simítva a füle mögé. – Egyszer már megállapítottuk, hogy a srác egy csodabogár, maradjunk is ennyiben. Bradnek nem kell tudnia.

Azzal felugrott, félbeszakítva Nikkit, aki éppen készült visszavágni, amikor megriasztotta egy titokzatos kéz, csörgő karkötőkkel, mely a nyitott szekrényajtó mögül került elő. A kéz Isobel elszabadult „Zúzmárás málna” ajakfényét tartotta hosszú ujjai között. Isobel elvette az ajakfényt, berakta a szekrényébe, és éppen köszönetet akart rebegni, amikor Nikki félbeszakította, és újra elkapta a csuklóját.

– Úgy értem, nézz már ide! – magyarázta Nikki, Isobel orra előtt rángatva a lány kezét, tüzetesen vizsgálva a számokat, mintha titkos üzenetet rejtenének. – Valószínűleg rákerültél a halállistájára. Szerintem ez a srác tisztára dilis, és lehet, hogy épp egy iskolai lövöldözésre készül.

Isobel újra kiszabadította a kezét Nikki szorításából, és szúrós pillantást lövellt barátnőjére.

– Nikki, te most viccelsz velem? Ez csak egy telefonszám!

– Igen, tudom, éppen erről beszélek. Megtetszettél ennek a Lurchnek,² aki most majd halott állatokat cipel a küszöbödre, és titokban a Facebook-oldaladat fogja bújni.

² Lurch: Az *Addams Family* című filmsorozat egyik karaktere. A sorozatban ő játssza a család komornyikját. Megjelenése eléggé Frankenstein-szerű, magas termetű, tagbaszakadt, arca falfehér.

– Ez nem erről szól – sóhajtott fel megint Isobel. – Csak a... izé miatt kell együtt lennünk.

Majd elfordult, és a szekrényébe bámulva pakolászta a könyveit.

Számára Varen Nethers (azaz „az a srác”) jelenléte mindig is olyan volt, mint egy tovatűnő árnyék, egy különös lény, aki keresztültrebegett a termeken, nem akarva, hogy bárki is megzavarja. Igazság szerint ritkán jutott eszébe a srác, és akkor is csak azért, mert valakinek kedve támadt a legújabb gótokról szóló őrült pletykákon csámcsogni. Nem is volt eddig közös órájuk az elmúlt években, és a Trenton elég nagy iskola volt ahhoz, hogy kapcsolatuk arra szorítkozzon, hogy elmentek egymás mellett a folyosón néhanapján.

Isobel újra felugrott, felocsúdott a merengésből, s lélegzete megakadt, amikor a titokzatos kéz újra megjelent. Ezúttal a szekrényajtaja felé hajolt, és az ujjak egy ismerős, pisztáciazöld hengeres tárgyat fontak körbe. Isobel előrelátóan megfogta a „Rózsaszín Istenő” rúzsát, és nézte, ahogy a szekrényszomszédja keze újra tovasiklik. A lány rápillantott Nikkire, aki sokatmondóan Isobelre kacintott, mielőtt megfogta Isobel szekrényének az ajtaját, és arrébb húzta. De a lány – Isobel úgy emlékezett, hogy a neve Grace vagy Gabbie – hangosan becsapta szekrénye ajtaját, majd szó nélkül elfordult, és elsétált.

– Férges – morogta Nikki. Kikapta a rúzsot Isobel kezéből, megfelelő helyzetbe állította a szekrényajtót, és lehajolt, hogy megnézze magát az ajtón lévő tükörben. – Már mehet is vissza ez a csaj egyenesen a középkorba.

Isobel nézte a lány távolodó hátát, akinek túl hosszú és túl egyenes, barna haja földig érő szoknyája ringásának ütemére lengedezett. Karkötőinek egy utolsó csilingelésével a lány befordult a sarkon, és eltűnt szem elől.

– Na, mindegy – mondta Nikki, miután befejezte a szája rúzsozását, és visszadugta a rúzst Isobel sminktáskájába. Összenyomta az ajkait, és ellenőrizte a rúzsozást a száján. – Még most is azt gondolom, hogy el kellene mondanod Bradnek.

– Nikki, fejezd be! Nem fogom *elmondani Bradnek* – csattant fel Isobel. – És azt ajánlom, *te* se mondd el neki! – tette hozzá, majd dühösen becsapta a szekrénye ajtaját. Erre Nikki addig szemérmetlenül megbotránkozott arckifejezése átváltozott megbántottá és bosszússá. Isobelnek fél másodpercnyi ideje maradt, hogy megbánja a szavait, mielőtt a barátnője sarkon fordult és elviharzott.

– Nikki – nyöszörgött Isobel, s a lány után indult.

– Csinálj, amit akarsz! – kiáltotta Nikki a válla fölött, és elutasítóan legyintett, majd meggyorsította lépteit. – Csak tudod – folytatta –, amíg úgy érzi, hogy nem bukhat le, addig szaglászni fog utánad.

Ahogy nézte Nikki távolodó copfját az apró, kék és narancssárga színű bolyhos hajgumijával, Isobelt marni kezdte a büntudat. Talán túlságosan ragaszkodott ahhoz, hogy ezt az egész telefonszám dolgot titokban tartsák. Ugyanakkor, ha most utánaszaladna és bosszánatot kérne, Nikki talán elhinné végre, hogy tényleg nem olyan nagy dolog az egész, feltéve, ha ő el nem fecsegi Bradnek. Isobel már utálta magát azért, amiért elmondta Nikkinek az igazat, amikor egyszerűen ki is találhatott volna valamit. Persze ő sem akart titkolózni a barátnője előtt. Nikki volt a legjobb barátnője. Egy baráti társaságba tartoztak, és mindketten tagjai voltak a pomponlányok csapatának.

Isobel lelassította lépteit, és hagyta, hogy Nikki előremenjen az ebédlőbe. Amikor Nikki nem látta, Isobel beugrott a legközelebbi női WC-be. A mosdóhoz lépett, és megnyitotta a meleg vizet. Szapant nyomott a kezére, és vastagon bekente vele a telefonszámot.

Mint valami ibolyaszínűen gomolygó füst, úgy tűnt el a sötét bíbor-színű tinta a lefolyóban.

Aznap az edzésen elvétett egy ugrást.

Ő még *soha* nem vétett el egyetlen ugrást sem.

A gyakorlat végén egy hátrafelé indított cigánykerék és egy hátraszaltó után túlpördült, és meg kellett fognia a bokáit. Egyenesen a tornaterem padlóján landolt, s keményen beütötte a fenekét. A csontjai összerázódtak, és minden foga összekoccant.

Természetesen Anne edző alaposan lehordta emiatt, és leporolta a jó öreg „Ha megingasz, valaki biztos kiszúrja” szöveget. Semmi sem dühítette fel annyira az edzőt, mint a hanyagul vagy pontatlanul kivitelezett gyakorlat, különösen a decemberi országos verseny közeledtével. A koreográfiájuk olyannyira összetett volt, és olyan pontos kivitelezést igényelt, hogy nem engedhették meg maguknak, hogy bármelyik csapattársuk lesérüljön.

Nem volt meglepő, hogy miután az edző lefújta az edzést, Nikki nem várta meg Isobelt, hogy beszélgessenek. Isobel ezt nem is bánta túlságosan, mert sejtette, hogy arról lehet szó, hogy a lány inkább Markkal akar találkozni a fociedzés végeztével, mivel még mindig meg van rá sértődve a délutániak miatt. Akárhogy is, nagyon hálás volt, hogy nem kell folytatniuk a szekrénynél lezajlott vitát, de annak még jobban örült, hogy péntek van. Már nagy szüksége volt egy kis pihenésre.

Az is nagyon jól jött, hogy nem lesz mérkőzésük egy hétig. Legalább a tenyérynyi lila folt a combja hátulján halványodik, mire újra fel kell öltenie a pomponlányok egyenruháját.

Isobel kilépett a tornaterem öltözőjéből, és a szokásos útvonalán, a hallon keresztül a hátsó parkolóba indult, de lelassított, mert mintha Brad hangját hallotta volna. Lehet, hogy Brad éppen őt keresi? Valószínűleg túl sokáig nézegette a combján lévő horzsolást az öltözői tükörben.

– ...beszélj vele újra, megértetted?

A sarkon befordulva Isobel hirtelen megtorpant.

Fekete ruhás alak állt magába roskadva a kobaltkék öltözőszekrényeknek nyomva hátát, rongyos, fekete, kemény kötésű naplóját a hóna alá csapva. Brad föléje tornyosult, szokásos kék és arany betűs dzsekijét viselve, amiben még nagyobbnak tűntek egyébként is terebélyes vállai.

Varen hozzá képest vékony és törékeny volt. Úgy látszott, nem nagyon tud mást csinálni, mint csendesen tűrni, ami történik vele. Fejét lehajtva, vékony szálú fekete haja az arcába lógott.

Megmagyarázhatatlan harag öntötte el a lányt.

– Hé! – kiáltotta a fiúkhöz közelítve.

Varen szeme kikerekedett, és a lányra szegeződött. Pillantása olyan vádló és átható volt, hogy a lány megtorpant.

Isobel most meg tudta volna fojtani Nikkit, hogy csak úgy gurultak volna szerteszét azok az idétlen kék és arany golyócskák a hajából.

– Mi folyik itt?

– Semmi, cicám, semmi – mondta Brad, eltolva magát a szekrényektől, s beletúrva sűrű, borostyánszínű hajába, mely fénylett a neonfényben, és még nedvesen csillogott a tusolás után. Zsebre vágta az egyik kezét, a lányhoz sétált, a másik kezével lazán átölelte a lány vállát, és nagy, cuppanós csókot nyomott az arcára.

Varen arca kifejezéstelen maradt, habár a lány úgy érezte, hogy a fiú a veséjébe lát, és pillantásától az egész világ megszűnik létezni

körülöttük, ő pedig képtelen elszakadni a bűvköréből. *Vajon azt gondolja Varen, hogy ő szaladt, és mindent elmondott Bradnek? Mondjuk, mi mást gondolhatna?*

Isobel szólásra nyitotta száját, hogy tisztázza a dolgokat, de Brad egyre szorosabban ölelte át a vállait és húzta magához. Közelsége, szappanjának és parfümjének az illata emlékeztette rá, hogy Brad itt van. Még mindig macsó üzemmódban, és még mindig karnyújtásnyi távolságra attól a furcsa fiútól, aki megkérdezte a lányt, hogy miért bámulja, és aki most kifejezetten őt nézte.

Isobel becsukta a száját.

Hagyta, hogy Brad elhúzza onnan. Brad leengedte a karját, hogy megpaskolja a lány puha fenekét.

– Ne csináld! – mondta elhúzódva, de nem állt meg.

Bármit megtett volna, csak szabaduljon végre attól a szempártól.

3

Kilenc után

– JÖSSZ ESTE ZOTHOZ? – kérdezte Brad, ahogy kihajtott az iskola parkolójából, és elvegyült a forgalomban.

– Úgy volt, hogy ma a szüleimmel vacsorázom – hazudta Isobel, miközben arrébb csúszott az ülésben, és kinézett az ablakon.

Tudta, hogy most elég csajosan viselkedik, amolyan „tudnod kéne, hogy mi bajom” módon, de nem érdekelte.

– Én is meg vagyok híva? – kérdezte Brad nem sokat vacakolva indexeléssel, amikor elérték a kereszteződést.

– Nem.

– Aha. Hát, jó.

Most lett elege Isobelnek. Addig fészkelődött az ülésben, amíg a fiú arcába tudott nézni.

– Mit mondott neked Nikki? – kérdezte követelőzően, eldöntve, hogy nem fog puhatolózni és kérdezősködni, hanem rögtön a dolgok közepébe vág.

– Nikki? Semmit – mondta a fiú kanyarodás közben.

Felnyúlt, hogy lehajtsa a napellenzőt, és egy doboz Camel esett az ölébe. Isobel fintorogva elfordult, és újra kifelé nézett. Utálta, amikor Brad dohányzott, és mostanában ez már több volt mint iskola utáni kis szórakozás.

– Mark beszélt a dologról – mondta.

Hát persze, gondolta a lány, így már minden világos.

Ebéd után Nikki, akit majd szétvetett a vágy, hogy elmondhassa valakinek a történeteket, elmesélte Marknak, aki, lévén Brad legjobb barátja, kikotyogta Bradnek valamikor a fociedzés előtt.

Tisztára, mint az oviban, csak össze kell kötni a pontokat.

– Figyelj ide – mondta Isobel –, együtt dolgozunk ezen a hülye projekten, ez minden. Ő sem akar velem dolgozni, szóval, hagyd őt békén.

– Á, és ezért írta a telefonszámát a kezedre? – kérdezte Brad egyre komorabb tekintettel. Befordult a következő sarkon, olyan élesen véve a kanyart, hogy Isobelnek meg kellett kapaszkodnia az ülésben. A fiú egyik keze elengedte a kormányt, hogy kivegyen egy szál cigarettát a dobozból.

– Tök mindegy. Csak vigyél haza, légy szíves!

– Lehiggadnál végre? – morogta a fiú.

Megkereste a Zippóját az ülések között, felpattintotta a fém öngyújtó tetejét, és a lángot a cigaretta végéhez tartotta.

– Csak annyit mondtam neki, hogy ne beszéljen veled – morogta, miközben a cigaretta fel-le ugrált összeszorított ajkai között. Le-capta a Zippo tetejét, és a hátsó ülésre dobta, majd mélyen letüdőzte a füstöt, mielőtt mindkét kézzel újra megfogta a kormányt. Isobel leeresztette az ablakot.

– Most mi van? – kérdezte a fiú mosolyogva, látszólag mulattatta a helyzet. – Bocsáss meg, amiért nem tetszik, hogy kifestett homokosok irkálnak a csajomra.

Isobel szúrósan nézett a fiúra, aki megrántotta a vállát, mintha ezzel minden el lenne intézve vagy ilyesmi. A lány keresztbe fonta a kezét maga előtt, és csak bámult egyenesen kifelé. Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha csenddel bünteti barátját, habár a terve félig a viszájára sült el, amikor a barátja sem szólt egy szót sem. Csak mosolygott a lányon, mintha azt gondolná, milyen aranyos. Amikor megálltak a lány háza előtt, Brad, ahogy szokta, kiszállt, hogy kinyissa az ajtót a lánynak. Ez alkalommal azonban Isobel nem várta meg, feltépte a kocsai ajtaját, majd ugyanazzal a lendülettel jól be is vágta maga mögött, hogy a fél utca visszhangzott tőle.

– Hé! – kiáltott Brad széttárt karokkal a lány után. – Most meg mi van?

A lány válaszra sem méltatta, szó nélkül vonult a házba a téglával kirakott járdán.

– Izo! – szólt utána a srác. – Bébi!

A lányt leginkább az dühítette, hogy a fiú milyen remekül szórakozik az egészen, és hogy láthatóan milyen jól mulat a történeteken. Isobel felment a bejárati ajtóhoz, visszautasította a fiú hízelgését, mert nem akarta, hogy végül neki kelljen elismernie, hogy túlreagálta a dolgot.

– Jó. Rendben! – szólt a fiú a lány után. – Akkor, gondolom, csak hagyjam a cuccodat a teraszon, igaz?

A lány megállt a teraszoszlopnál, és visszafordult, hogy lássa Bradet, aki a Mustangja nyitott csomagtartójánál állt, s a lány tornazsákját tartotta kinyújtott kezében. Haragudott magára, amiért

nem gondolkozott előre, és dühös volt a fiúra is, leginkább azért a széles, érzéketlen, mozisztárokra jellemző vigyoráért. A lány lement a járdáról, átgázolt az előkerten, és kikapta a fiú kezéből a táskát.

– Upppsz – mondta a fiú egy kacsintással kísérvé.

– Brad! – csattant fel a lány. – Nem kell ezt csinálnod!

– Aj, ugyan már, Iz, csak beszélgettünk, hallottad, mit mondtam.

– Azt hallottam, hogy megfenyegetted!

– Nem fenyegettem meg. – Újra felnevetett, megrázta a fejét, mintha azt gondolná, hogy a lánynak szemüvegre, hallókészülékre vagy komolyabb orvosi vizsgálatra volna szüksége.

– Viszlát, később! – mondta a lány, majd újra elindult a bejárat felé.

– Oké, bébi – sóhajtott a fiú –, én is szeretlek.

Isobel összeszorította az ajkait, s bármennyire akarta, nem viszonozta a fiú kedvességét. A lány tudta, hogy a fiú csak valami pozitív reakciót szeretne kicsikarni belőle, hogy felmentve érezhesse magát.

– Jól van – szólt utána –, üdvözlöm apukádat!

Isobel felrántotta a szűnyoghálós ajtót, és belépett a házukba. A fiú utánakiáltott:

– Ha meggondolnád magad, tudod, hol találsz.

A lány becsukta maga mögött az ajtót, és ledobta a táskáját az előszobában. Mozdulatlanul állt, hallotta, ahogy Brad lecsapja a csomagtartó tetejét, majd becsukja a vezetőoldali ajtót. A lány megfordult, készen arra, hogy kirohanjon az udvarra, és a fiú után vesse magát, mielőtt az elmegy, de a motor felbőgött, és Brad csikorgó gumikkal és bömbölő zenével elhajtott.

– Egyáltalán nem értem, mi a jó ebben a játékban – motyogta az utolsó szelet pizza szélét rágcsálva. A szülei ma este elmentek hazulról, és őt egyedül hagyták a tizenkét éves Dannyvel, akinek az

egész élete a videojátékok, játékkonzolok és online szerepjátékok körül forgott. – Minden játék ugyanaz, újra és újra, éppen csak a háttér változik.

– Nem, ez nem igaz! – felelte Danny, és jobbra rántotta a játék kontrollerét, mintha attól a képernyőn futó páncélos alak nagyobbbat ugrana. Isobel észrevette, hogy Dannyn még mindig az iskolai egyenruha nadrágja van, a fenekéről kicsit lecsúszva, mely így kilátszott az öv felett. Isobel nem akart hinni a szemének, hogy az öccse még arra sem vette a fáradságot, hogy levegye a nadrágját, amikor hazaért. Ehelyett inkább egyből leült a tv elé, szokás szerint.

– Jó, akkor mi a különbség? – kérdezte a lány csekély érdeklődéssel a hangjában.

– Az egymás után következő szintek egyre nehezebbek – magyarázta a fiú, miközben balra dőlt, és próbálta a képernyőn mozgó alakkal is ugyanezt elérni. – Ezt mindenki tudja. És végül meg kell küzdened Zorthibus Klaxszal.

Isobel a kezére pillantott, a számok halvány körvonalaira, amelyek valahogy nagyon halványan, de megmaradtak.

– Úgy hangzik, mint egy undorító betegség.

– *A te arcod*, az az undorító betegség. És most fogd be a szád, hogy összpontosíthassak!

Isobel gúnyosan forgatta a szemeit. Fejét a tenyerébe hajtotta, könnyökét a dívány karján pihentette, és fémes fényű rózsaszín mobiljára pillantott, amit a kanapé végében lévő asztalra rakott a tv távirányítója mellé. A telefon csendben feküdt a bézs színű, nagy hasú lámpa alatt. A szobájából hozta le, és felrakta töltőre, arra az esetre, ha az áruló Nikki küld neki SMS-t, vagy ha Brad fel találná hívni. Nem tudta kivenni a fejéből, ahogy Varen nézett rá a hallban. Biztosan

azt gondolta, hogy egyből Bradhez rohant, és elmondta, mi történt, megmutatta neki a kezét, és uszította, hogy „Gyerünk, kapd el!”.

Isobel szórakozottan végigsimította a kézfejét azon a helyen, ahol a fiú írt rá. Ha koncentrált, még mindig érezte, ahogy a toll siklik a bőrén, érezte a fiú kezének súlyát és a toll hegyének érintését. A heverő párnái közt elhelyezkedve újra a történteken rágódott, idegességében a pólóját húzogatta és a gallérját rágicsálta. Benne voltak még mindketten ebben a projektben egyáltalán? Tekintete a telefonra esett, hosszasan elidőzött rajta, végül felállt.

– Ne gyújtsd fel a házat! – mordult rá Danyre, majd felmárkolt a mobilját, felnyitotta, kisétált a konyhába, és próbálta kisilabizálni a kezén a számjegyeket, jobban mondva, ami maradt belőlük. Úgy döntött, hogy találgat. A telefon kicsengett és csak csengett és csengett.

– Halló? – szólt bele egy kellemes, vékony női hang a vonal másikk végén.

Ez biztosan az anyukája, gondolta Isobel, beismerve, hogy félig azt várta, síron túli hangon, egy láncdohányos köhögésével fog megszólalni valaki.

– Ááá igen, beszélhetnék a... – majd felpillantott, és meglátta a digitális órát a konyhapulton: fél tíz.

– Halló? – kérdezte a hang.

– Sajnálom – hebegte Isobel, emlékezve arra, hogy mit mondott a fiú a kilenc óra utáni telefonokról. Azzal meg is szakította a hívást. A telefon elhallgatott. Egy pillanatig ernyedten tartotta a kezében a telefont, és csak nézett rá. Most, hogy jobban belegondolt, elég furcsának tartotta, hogy a srác azt mondta, ne hívja kilenc után. Hogy értette, hogy „Ne hívj kilenc után”? Mi történik kilenckor? Olyankor száll le a sírba? Vagy ez valami időtlen szülői szabály volt? Vagy csak

ő ilyen bogaras? Miért ilyen furcsa ez a fiú? Isobel visszament a napaliba, de csak Dannyt találta ugyanúgy, ahogy otthagya. A tv képernyője biológiai veszélyt jelző narancssárga színben villogott, egy éles hang pedig gonosz nevetéssel ünnepelte a győzelmét a háttérben.

– A fenébe! – mordult fel a fiú, és a tv-hez vágta a kontrollert.

– Hé! – kiáltott rá Isobel. – Kapjál már a fejedhez!

A fiú nem is figyelt rá, újra kezébe vette a kontrollert, mintha ki akarna vele békülni. Isobel ismét elhelyezkedett a heverőn, és nézte, ahogy az öccse újra elkezdte a játékot.

– Nem nézhetnénk a tv-t vagy valami mást? – kérdezte sóhajtva.

– *Neeeeem!* – tiltakozott a srác.

– Danny, állandóan ezzel a vacakkal játszol.

Ekkor a lány a tv távirányítójáért nyúlt.

– Nemaáááár! – A fiú megpördült, és a lányra vetette magát, meg akarta szerezni a távirányítót. Isobel elejtette a telefonját, hogy két kézzel tudjon birkózni.

– De most tényleg, Danny! Nincs neked házi feladatod, vagy barátaid, vagy valami? – nyögte a távirányítót cibálva.

– És neked? – acsarkodott a fiú, miközben kirángatta a távirányítót a lány kezéből. Ekkor megszólalt a lány telefonja. Danny elengedte a távirányítót, és felkapta a lány mobilját.

– Halló?

Isobel a telefonja után nyúlt, de Danny sokkal gyorsabb reflexekkel, mint amit a lány elképzelhetőnek tartott, kicsúszott a kezei közül.

– Igen, persze – mondta –, várj egy kicsit! – vigyorgott, és meglóbálta a telefont. – A barátod az!

Isobel felkelt a heverőről, és harcra hívta az öccsét. Senki sem szórazhatott az ő telefonhívásaival.

– Cseréljünk! – mondta a fiú, ahogy visszaszaladt a telefont a háta mögött tartva.

– Fúj, te olyan egy goromba tapló vagy!

A lány ledobta a távirányítót a szőnyegre, a fiú meg odadobta neki a telefont, és a földre vetette magát a távirányítóért. A telefon majdnem kiesett a kezéből, mielőtt sikerült végre megfognia. A videojáték zenéje újra felharsant. A füléhez nyomta a mobilt, a másik fülét pedig bedugta az egyik ujjával.

– Brad?

– Nem mondhatnám – mondta egy hűvös hang a vonal másik végén.

A lánynak hirtelen hevesebben dobogott a szíve.

– Hogy szerezted meg a számomat?

– Nyugi! – A fiú hangja hűvösről fagyosra váltott. – Van hívásazonosítónk. Te hívtál *engem*.

– Oh – hebegte a lány meghátrálva. Gyorsan az öccsére pillantott, majd kislisszolt a szobából és a fiú hallótávolságából.

– Figyelj – mondta eredeti mondanivalójába kapaszkodva –, csak szerettem volna, ha tudod, hogy én nem mondtam Bradnek semmit a telefonszámról.

– Én nem akartam kikezdeni veled – mondta a srác, mintha ő akarna tisztázni dolgokat. – Ha másért nem, hát azért, mert nem vagy az esetem.

A lánynak tátva maradt a szája.

– Ó, *igen* – mondta zavartan, próbálva tudomást sem venni a nyakán felkúszó hőségről. Egyszerre érezte úgy, hogy a falhoz akarja vágni a telefont és hogy azon nyomban meg akar halni. Mégis, mit gondol magáról ez a srác? – Én sosem mondtam, hogy te...

– Nos, valaki mindenesetre megfenyegetett.